

když byl v polovici pole, hnali řezníci dál na porážku.

Druhý den ráno, bylo to v sobotu před Božím hodem, věšel Mates maso na rohatinu před krámem a Pepek Plnář přes cestu narážel vyvalchované dílo na formy a stavěl k sušení k chalupám na slunce.

„Pánbu dobřýtro, Mates,“ pozdravil punčochář.

„Dej Pánbú, Pepku, zrovna tak,“ zopáčil Mates a dost. Od těch dob nikdy spolu víc nepromluvili, než to pozdravení.

Valchu Mates také do smrti již neuhlídal a karty hrát zapomněl. Jenom někdy, když věšel střívka k sušení na hambálkách, vikýřem zahlédl daleko — daleko špičku vysokého topolu, stojícího zrovna před havlovickou valchou.

ŠIKOVATEL LEMANINSKÝ

U „stolu filosofů“, jak říkali v Besedě I—ské jedinému stolu, u něhož se karty nehrály, bylo zase přesřilíš živo.

„A já vám povídám, že celá instituce trestu smrti jest nespravedlivostí, kterouž páše lidstvo samo na sobě,“ křičel Lepař, starý to suplent, tluka šachovým sedlákem do šachovnice, jako by chtěl každé slovo své pečetiti.

„Zase o krásnou frázi víc,“ řekl jeho protivník, s nímž dohrál právě partii šachu, a který byl vždycky jiného mínění než každovečerní jeho spoluhrač. Byl to městský a tovární lékař, poslední z místní dynastie lékařů, jehož předkové ještě snad jako lazebníci plnili místní hřbitov od pradávných věků. „Kdybyste už byl viděl umírat tolik lidí co já, zabitých nevinně toliko z lidské ziskuchtivosti...“

Hádka vedla se snad už půl hodiny s nestejným štěstím a s měnivým přízvukem se strany ostatních besedníků, suplent Lepař hájil názor, že lidská společnost nemá právo k jedné spáchané vraždě anebo i několika takovým zločinům přidávati ještě jednu tím, že vraha odpravuje, hájil přemrštěný svůj náhled velmi rozči-